український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 11 (73) листопад 1998

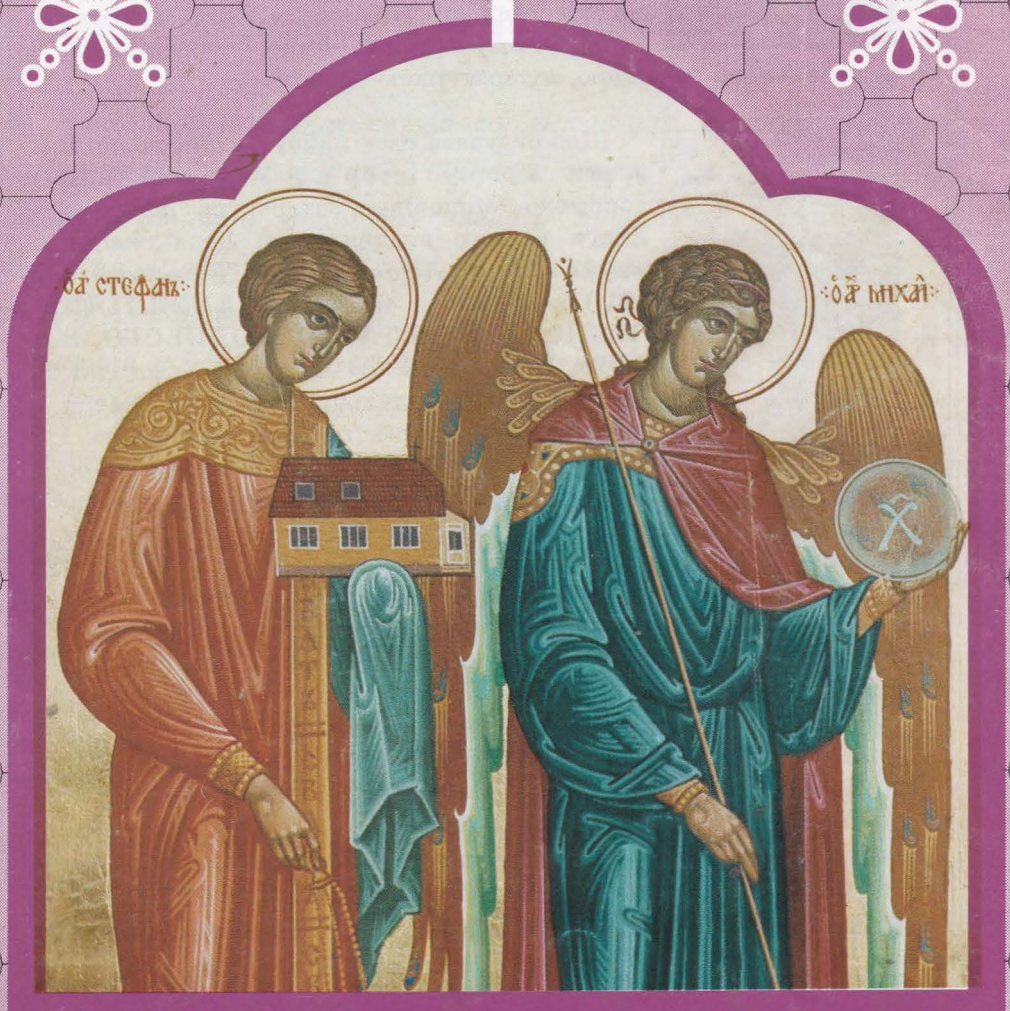

ВИДАВНИЦТВО ОТЦІВ ВАСИЛІЯН «МІСІОНЕР» ПРОПОНУЄ ТАКУ ЛІТЕРАТУРУ:

Добрим дороговказом у вашому житті стане черговий, третій том праці о. ***Андрія Труха, ЧСВВ*** **«ЖИТТЯ СВЯТИХ»**. Ви знову ознайомитеся з життєписами Божих угодників, що були «світлом для світу» і «сіллю землі». Вони своїм прикладом жертвенного і героїчного життя заохочують нас бути також Божими світочами під час мандрівки до вічності. Третій том містить і життєписи святих нашої землі, на відміну від попереднього видання. «Життя святих» є другим, доповненим виданням, виправленим сучасною літературною мовою.

Щоб будувати своє майбутнє, ми повинні знати власну історію. У цьому нам допоможе відповідна література, зокрема книги нашого видавництва. Дослідження науковця ***Ярослава Стоцького*** **«МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО В БУЧАЧІ (1712-1996)»** є цінним сьогодні, оскільки воно детально знайомить нас з відомим осередком нашого духовного і культурного життя. Автор розповідає про історію, розвиток і становлення Бучацького монастиря, про його духовних провідників минулого і сучасного. Окрім теоретичного матеріалу, видання містить хронологію будівництва та шкільництва цієї монашої обителі, цікаві документальні матеріали, ілюстрації. Прочитати книгу варто не тільки історикам, а й широким верствам нашого суспільства.

Традиційно наприкінці року пропонуємо НАСТІННИЙ ТА ПЕРЕКИДНИЙ ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР, ЦЬОГО РАЗУ НА 1999 РІК.

Окрім книг та календарів, у кіосках при василіянських церквах м. Львова та при монастирях отців Василіян в Україні ПРИДБАЙТЕ ЩОМІСЯЦЯ КАТОЛИЦЬКІ ЧАСОПИСИ «МІСІОНАР» ТА «СВІТЛО», де знайдете відповіді на актуальні та інші питання церковного життя!

СЛОВО РЕДАКТОРА

Золота осінь і жовтневі дні проминули. З приємністю згадуємо численні заходи в зв'язку з молитвою на вервиці. Зокрема, молодіжний похід в Кристинополі та паломництво в Словаччину, присвячуючи цим подіям деякі матеріали в номері.

Всі наші дорогі читачі, а, зокрема, катехити, знайдуть чимало корисного матеріалу в рубриці «Роздуми над Євангелією».

Святіший Отець Іван Павло II вже 20 літ є намісником св. апостола Петра. Цій ювілейній події присвячуємо в рубриці «З життя Церкви» два матеріали. Також дізнаєтесь про велику радість жителів с. Бендюга з приводу посвячення храму в їхньому селі.

У листопаді припадає свято св. Йосафата. Читайте про нього статтю і розгадуйте чайнворд.

Чимало інвалідів знайдуть наснагу, щоб охоче нести свій хрест, прочитавши статтю о. Мелетія Бабога, ЧСВВ «Щасливе подружжя».

Стаття о. Василя Зінька, ЧСВВ дасть змогу нашим читачам з більшим вирозумінням ставитись до окремих обрядових питань, які часто ставали «каменем спотикання».

Під рубрикою «Визначні постаті ЧСВВ» читайте про отця Романа Луканя, ЧСВВ.

Дітям в подарунок – легенда про святого Христофора, дорослим – поетична добірка.

Вітаємо о. Антонія Масюка, ЧСВВ з 25-літтям священства.

До вічності відійшли брат Венедикт і сестри-монахині Мелетія і Дамаскина. Про них читайте некролог.

Хай в нас живе дух святого Йосафата: «щоб всі були одно».

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

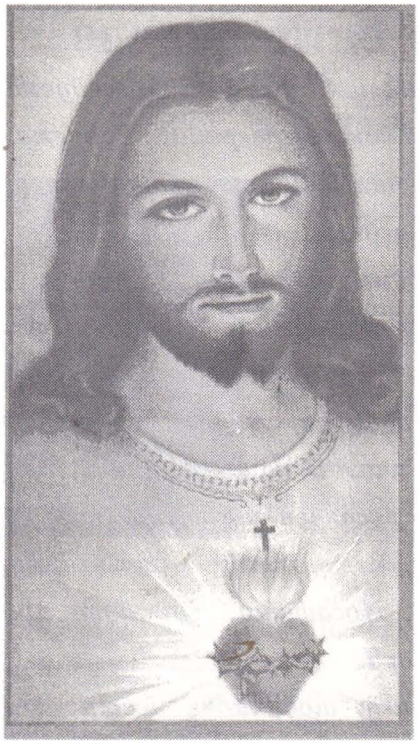

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЗА ТИХ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВАМИ НАРКОМАНІЇ, ЯК І ЗА ТИХ, ЩО НАМАГАЮТЬСЯ ПОВЕРНУТИ ЇХ ДО ПОВНОЦІННОГО ЖИТТЯ.

Залежність від алкоголю і наркотиків – страшне явище. Жертвами цього зла в більшості випадків є молодь. Всі члени сім'ї, в якій хтось став алкоголіком чи наркоманом, багато терплять і їх теж в якійсь мірі можна назвати жертвами. Набагато легше запобігти, ніж лікувати від пияцтва і наркоманії. Перший

засіб запобігання – це вичерпна інформація про шкідливість наркотиків і алкогольних напоїв. Другий засіб - це виховання і заохочення молоді, щоби не уникала обов'язків і труднощів, не перебувала у якомусь світі ілюзій. Третій засіб – заохочення молоді до дисциплінованого способу життя, та до творення клімату справжньої любові. Потрібно допомогти тим людям, які пропагують здоровий спосіб життя серед молоді. Долучімося до тих, які борються проти наркоманії, передусім молитвою за виздоровлення тих, які потрапили у залежність від алкоголю та наркотиків. Духовно та матеріально підтримуймо усіх, хто намагається їх повернути до повноцінного життя.

Місійний: ЩОБ ПОМІСНІ ЦЕРКВИ ЗАПОБІГАЛИ ПОШИРЕННЮ СЕКТ ПОСИЛЕНИМ ЦІНУВАННЯМ СПРАВЖНІХ ДАРІВ СВЯТОГО ДУХА.

Однією з ознак нашого століття є виникнення і поширення сект, зокрема, в Україні і країнах колишнього СРСР. Кожна з них намагається залучити до себе якнайбільшу кількість людей. Своєю наукою сектанти заперечують, а то й зневажають християнську спадщину, цінності і звичаї, тобто все, що нам властиве і святе. Деякі секти забороняють своїм членам служити в армії, міліції, погоджуватися на переливання крові.

Їхня діяльність призводить до відчуження одних від інших, а не до єднання в одному стаді і це приносить погані плоди. Дерево, що має такі плоди, слід викорчовувати. Проте ми не оголошуємо відверту війну чи хрестоносний похід проти сект. Проявляючи в собі справжні дари Святого Духа (любов, радість, мир, доброту, терпеливість, милосердя, віру, лагідність, здержливість), зможемо переконливіше засвідчити правдиву віру перед усіма людьми. Тим самим сприятимемо непоширенню сект серед маловірних та ще невіруючих людей.

Місцевий: ЩОБ ПРИКЛАД ЖИТТЯ І СМЕРТІ СВ. ЙОСАФАТА ЗАОХОТИВ ВСІХ ХРИСТИЯН УКРАЇНИ ШУКАТИ ШЛЯХИ ПОЄДНАННЯ.

Св. Йосафат – єпископ і мученик за єдність Церков. Цього року виповнилося 375 років від дня його мученицької смерті, бо «ясно проповідував з'єднання» (з кондака празника). Кров його погасила вогонь ненависті в серцях конфесійно роз'єднаних братів. Наслідуймо приклад його молитовного та жертовного життя, яке захоплювало і зближувало всіх до Бога. З того приводу і називали його «душехватом». Він шукав шляхи поєднання: писав, вияснював, проповідував, вів діалог навіть з найфанатичнішими противниками і молився за єдність Церков. Чинімо і ми так само!

Покровитель на листопад – св. апостол і євангелист Матей, 16 (29) листопада

Походив з м. Капернаум, що біля Генезаретського озера. Називався Леві. Був митарем, тобто збирав податок для римлян, які вважалися окупантами. Приклад життя і наука Ісуса Христа навернули його. Почувши заклик Спасителя: «Іди за мною», негайно зробив це. Став одним з 12-ти апостолів і отримав ім'я Матей. Після Вознесіння ГНІХ і Зіслання св. Духа відважно проповідував, а опісля і написав св. Євангеліє арамейською мовою. Згідно з переданням, проповідував Боже Слово на півдні від Палестини, де і прославив Бога мученицькою смертю.

Його символ – ангел (мабуть, тому, що більше, ніж інші євангелисти, наголошує в своєму Євангелії на ролі ангелів в історії спасіння, зокрема, при зачатті та народженні Ісуса Христа). Ім'я Матей або Матвій поширене серед українського народу, що свідчить про популярність цього Святого.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ДУХ УБОГОГО І ПОКІРНОГО ХРИСТА ЗБУДИВ У ЦЕРКВІ ЕФЕКТИВНІШУ СОЛІДАРНІСТЬ З ТИМИ, ЩО ТЕРПЛЯТЬ І ТИМИ, ЯКІ ПОЧУВАЮТЬСЯ ВІДКИНУТИМИ СУСПІЛЬСТВОМ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ДЕРЖАВНІ ЧИННИКИ ВСІХ КРАЇН І МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ СТАЛИ НА ЗАХИСТ ЖИТТЯ ТА РІШУЧЕ ПОБОРЮВАЛИ РІЗНОГО РОДУ НАСИЛЬСТВО НАД НЕПОВНОЛІТНІМИ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ БАГАТІ ЛЮДИ УКРАЇНИ, СПОНУКУВАНІ ПРИКЛАДОМ СВ. МИКОЛАЯ, ОБЛЕГШИЛИ ЖИТТЯ УБОГИХ СПІВГРОМАДЯН, ЗОКРЕМА, ДІТЕЙ-СИРОТІВ.

Покровитель на грудень – Св. Іван Дамаскин, 4 (17) грудня

СПІВПРАЦЯ З БОГОМ - ДОРОГА ДО СПАСІННЯ

У багатьох людей поняття «спасіння» зводиться тільки до віри в Бога. У їхньому житті відбувається велике роздвоєння між реальним та релігійним життям. Для них Бог є далеким від реального життя (Він є тільки на небі і в храмі, і до Нього інколи потрібно прийти помолитися). Поряд з тим забувають найважливіше, що Бог є щодня у нашому реальному житті, що ми є храмом Духа Святого, дітьми Божими. У Святому Письмі є такі слова Ісуса: «Що зробили одному з найменших, те ви мені зробили". Та людина, яка не живе релігійним життям, чинить гріх і виправдовується так: «Такі обставини, таке життя» або «Всі так роблять». *Але чи людина є рабом обставин, звичаїв?* І хоч більшість так робить, але свідомі християни не повинні так поводитися. Народна мудрість каже: «Як постелиш, так і будеш спати; що посієш, те й пожнеш. Скільки себе заставиш, настільки і вперед поступиш». Отож, на основі цього бачимо, що людина є ковалем свого щастя чи нещастя. Посієш добру думку – пожнеш добрі вчинки, посієш добрі вчинки – пожнеш добру звичку, посієш добру звичку – пожнеш добрий характер, посієш добрий характер – пожнеш щастя, радість. А книга Сираха повчає: ***«Не кой лиха, то й не підпадеш під владу лиха. Відступись від неправди, то й вона тебе полишить. Сину, не сій у борознах несправедливості, щоб усемеро з них не пожав»*** (Сир 7,3). Бо злі думки доведуть людину до в'язниці. Таким чином, вона зіпсує все своє земне життя. Якщо вона не перестане чинити зло і не покається, то після смерті буде у пекл. Бог сотворив людину, дав їй свобідну волю. Необхідна наша співпраця з Богом, щоб осягнути вічне щастя в небі. Як багато ми витрачаємо часу і зусиль для земного життя, а як мало – для вічного. Отже, не марнуймо часу, пам'ятаючи слова апостола Петра про те, що маємо вважати себе подорожніми і чужинцями на цій землі, бо батьківщина наша у небі. Сковорода висловився так: ***«Найбільшою втратою є втрата часу, бо його не повернеш»***. І щоб з нами не трапилось так, як з людиною, на могилі якої є такий напис: «Народився, не знаючи від кого, жив, не знаючи для чого, і відходжу, не знаючи куди». Іншими словами, можна сказати змарнував своє життя.

Отож, чи хотіли ми того, чи ні, ми народилися. Ніхто нас про це не питався. Чи хочемо, чи ні, ми помремо, бо це не від нас залежить. Але вже від нас залежить, де ми попадемо – чи у рай, чи у пекло. Згідно з нашими вчинками ми отримаємо нагороду або покарання, тобто, що заслужимо на землі, те одержимо у вічності. Отож, робімо добро, а не грішімо. Робімо людям те, що хочемо, аби вони нам робили. Сіймо щедро і будемо збирати багаті плоди. Робімо інших щасливішими і будемо самі щасливими, подаруймо іншим усмішку, а одержимо радість. Чинімо добро і будемо мати від Бога нагороду.

бр. Методій БРИНДЗЕЙ, ЧСВВ

«СЛОВО ЖИТТЯ»

«Блаженні засмучені, бо будуть утішені» (Мт 5,5).

«Блаженні засмучені, бо будуть утішені». Пам'ятаєте, одного разу Ісус у Нагірній проповіді, змінюючи докорінно людський спосіб мислення, назвав блаженними осіб, що з першого погляду виглядають нещасливими. Це убогі, переслідувані, пригноблені, ті, що примирюють розсварених та інші. Слова, які сьогодні пропонуємо до розважання, видаються майже абсурдними.

«Як зрозуміти ці слова?» – запитаєте.

«Блаженні засмучені, бо будуть утішені».

Ісус Христос – обіцяний Месія, прийшов на землю, здійснюючи пророцтво Ісаї. Він звіщає Господній намір: «...потішити всіх засмучених» (пор. Іс 61, 2). Він знає, що той, хто страждає, насправді щасливий, блаженний, бо більше готовий прийняти Його слово і через це увійти в Його Царство. Він знає, що стан пригніченості, в якому знаходиться світ, може перетворитися для них у радісне життя.

Звертаючись до засмучених, Ісус не має на думці особливу категорію терплячих, але думає про всіх, хто страждає: чи це дорослий, чи дитина, чоловік чи жінка будь-якої раси чи нації. Господь не розрізняє навіть причину пригноблення: чи це нещастя, природні катаклізми, хвороба, втрата дорогої особи, матеріальних дібр, чи доброго імені. Ісус думає про всіх нас та про тебе, якщо ти в цю мить страждаєш.

«Блаженні засмучені, бо будуть утішені».

«Будуть утішені».

Звичайно, вживаючи дієслово у майбутньому часі, Ісус натякає на ті часи, коли тим, які страждають і дуже страждали, сам Бог «витре кожну сльозу з очей їхніх; і смерть і не буде більше, ні скорботи, ні плачу, ні болю...» (Од 21, 4).

Але цими словами Ісус не хоче заспокоїти тих, хто нещасливий, обіцяючи майбутню нагороду. Він думає також про теперішнє. Насправді Його Царство, хоч і не в остаточний спосіб, вже є тут. Воно присутнє в Ісусі, який, воскреснувши після найтяжчого пригноблення, страждань і смерті, переміг смерть.

Царство Христове присутнє в нас, в наших серцях. Бог є в нас. Свята Трійця тут має оселю. Отже, блаженство, яке звістив Ісус, здійснюється вже від нині.

«Блаженні засмучені, бо будуть утішені».

У Царстві, яке приніс Ісус, потіха може бути нашим щоденним досвідом, однак при одній умові: щоб жили ми, як діти того

Царства і укладали своє життя згідно з Його законами, практикуючи їх у житті.

Він сказав, що терпіння, які пригноблюють нас, потрібно приймати так, як Він їх приймав. Він хоче, щоб, кожен з нас «брав» свій хрест. Той хрест не можна відкидати, ненавидіти, нести з неохотою. Необхідно любити його. Він хоче, щоб вклавши його на свої плечі, ми раділи хрестом, мов прапором перемоги.

Ось тоді побачимо чудо: Бог облегшить наш хрест, кожен з нас відчує, що може його нести аж до кінця та, навіть плачучи, сміятися крізь сльози. В нас з'явиться сила, що не є нашою, а сходить з висоти. І зрозуміємо, чому він говорить про «ярмо, любе і легке».

Терпіння можуть тривати, але появиться нова сила, що допомагає долати життєві випробування і допомагає носити тягарі один одного. Їх слід прийняти як дорогоцінний засіб відкуплення.

К'яра ЛЮБІХ

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

НОВЕ ПАЛОМНИЦТВО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ

Нещодавно вірні м. Дрогобича мали чудову нагоду вітати в храмі св. апостолів Петра і Павла славну Кристинопільську чудотворну ікону Матері Божої. Днями і ночами приходили до цього храму члени Апостольства молитви і вірні м. Дрогобича. Вони щиро молились, випрошуючи щедрих Божих ласк, дякували за вислухані молитви. Вірні Дрогобича торжественно прийняли цю ікону і ще більш торжественно проводили її до Кристинополя. Чимало спричинились до цього молитовного походу о. Лаврентій Івасечко, ЧСВВ – ігумен монастиря, о. Єронім Кокоцький, ЧСВВ – провідник Апостольства молитви і вірні м. Дрогобича.

Недовго залишалась в Кристинополі чудотворна ікона Матері Божої. Вона продовжила своє паломництво по Сокальщині – спочатку до с. Бендюги, де в той час відбувалось посвячення церкви, а потім до сусідніх сіл – Волсвина, Городища, Сільця, Межиріччя та інших.

Перебування в храмах чудотворної ікони – це чудова нагода вірним згаданих парафій приходити на спільну молитву, зокрема на вервиці, випросити Божого благословення для себе, своїх родин, парохії та цілої нашої Церкви.

ІВАН ПАВЛО ІІ – ВИЗНАЧНИЙ ПАПА 20 СТОЛІТТЯ

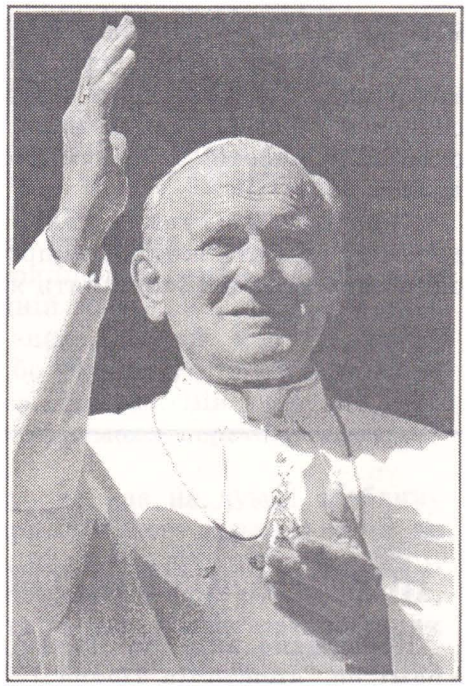

Король Войтила (світське ім'я Папи) народився 18 травня 1920 року у Вадовицях, що поблизу Кракова у родині військового, людини глибоко віруючої. Після закінчення Вадовицької гімназії почав вивчати польську філологію у Ягеллонському університеті. В 1942 році підпільно вступив до духовної семінарії на теологічний факультет. Після війни закінчив теологічний факультет Ягеллонського університету.

1 листопада 1946 року був рукоположений на священика. У Римі, куди його було послано, в Домініканському університеті здобув докторат (1948р.). В 1953 році в Ягеллонському університеті захистився з етики. У 1954 році розпочав викладати етику на філософському факультеті Люблінського католицького університету. Водночас працював у Кракові вікарним священиком, душпастирем студентської молоді.

У 1958 році став єпископом-помічником у Кракові, а згодом - Архиєпископом-митрополитом Краківським. Був активним учасником ІІ Ватиканського Собору. У 1967 році став кардиналом, а 16.Х.1978 року, обраний Папою, приймає ім'я Іван Павло ІІ.

Святійший Отець відзначався надзвичайною активністю у будь-якій сфері діяльності. Він є автором 20 енциклік. Найвідоміші серед них – «Відкупитель людини», «З праці своєї», «Суспільна турбота Церкви», «Мати Спасителя», «Господь і оживитель» та інші. Також Папа Іван Павло ІІ за час свого Понтифікату любив подорожувати по всіх континентах, відвідавши більше 100 країн. Його подорожі сприяли навернению до християнства багатьох жителів земної кулі.

СВЯТКУВАННЯ В УКРАЇНІ 20-ЛІТТЯ ПОНТИФІКАТУ ПАПИ

16 жовтня та й у наступні дні разом з усім католицьким світом відзначили 20-ліття Понтифікату Святійшого Отця Івана Павла II і католики Львова. Цьому ювілею була присвячена виставка, відкрита в приміщенні бібліотеки діаспорної літератури. Організаторами експозиції стали Клуб української греко-католицької інтелігенції, василіянська Провінція Найсвятішого Спасителя і Бібліотека діаспорної літератури. Було уперше в Україні представлено найрізноманітніші ілюстративні матеріали і публікації про діяльність Папи Івана Павла II. Це видані українською та іншими мовами його праці і послання, портрети, листівки, плакати, медалі, а також випущені Ватиканським Радіо найновіші аудіокасети і компакт-диски з голосом Святійшого Отця. З допомогою публікацій діаспорної періодики, фото із приватних архівів висвітлено численні зустрічі Папи Івана Павла II з єрархією та мирянами УГКЦ.

Вступним словом виставку відкрив голова Клубу греко-католицької інтелігенції Іван Гречко. Доповідь виголосив доцент Михайло Гайковський, який заакцентував увагу на темі: «Папа Іван Павло II і Україна». Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ, о. д-р Михайло Пришляк, Салезіянин та інші розповіли про зустрічі зі Святійшим Отцем Іваном Павлом II. Своїми думками з приводу ювілею Папи поділилися священик Львівської римо-католицької архикатедри Людвіг Марко, письменники Ірина та Ігор Калинці. Широкі кола львів'ян та гостей мали змогу познайомитися з унікальною експозицією про життя і діяльність Папи.

У Львівській Архиєпархії, в Івано-Франківській єпархії УГКЦ з нагоди відзначення 20-річчя понтифікату Святійшого Отця в неділю, 18 жовтня, по всіх церквах на св. Літургіях голошено з цього приводу проповіді. Усі молилися за Святійшого Отця. Кожен священик з Івано-Франківської єпархії УГКЦ пожертвував від себе одну Службу Божу в наміренні за Папу.

У Києві **в неділю, 18 жовтня,** у греко-католицькій церковці св. Миколая на Аскольдовій могилі та в римо-католицькому костелі св. Олександра одночасно розпочалися Архиєрейські Служби Божі. В другій половині дня основні торжества з нагоди 20-ліття Понтифікату Папи Івана Павла II проходили в латинському храмі св. Олександра. З привітальним словом виступили Апостольський Нунцій в Україні Архиєпископ Антоніо Франко, єпископ-помічник Житомирської римо-католицької єпархії Ян Пурвінський і єпископ УГКЦ Юліян Гбур зі Львова. Були прочитані три доповіді, підготовлені київськими науковцями. Греко-католицький хор з церкви на Аскольдовій могилі та хор хлопчиків із Житомира виступили з концертом.

Кость ЧАВАГА

25-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА О. АНТОНІЯ

На світлині: о. Антоній Масюк, ЧСВВ в улюбленому Крехові.

В день празника св. священномученика Йосафата о. Антоній Масюк, ЧСВВ відзначає свій ювілей – 25-ліття священства.

Золотими літерами в пам'яті цього священика закарбована дата – 25 листопада 1973 року. Саме в цей день в с. Малехові на Львівщині на квартирі (в підпільному монастирі) відбулось свячення брата Антонія Масюка, ЧСВВ на священика. Його рукоположив Преосвященний Кир Йосафат Федорик, ЧСВВ в присутності о. Дам'яна Богуна (тоді Протоігумена), о. Володимира Палчинського, ЧСВВ і брата Йосифа Тремблюка, ЧСВВ.

Був він першим магістром, відновленого в часи підпілля василіянського новіціяту в Малехові. Серед перших його вихованців був о. Софрон Попадюк, ЧСВВ. З вдячністю згадують о. Антонія, як доброго наставника і ревного священика отці Василь Мендрунь, ЧСВВ, Назарій Лех, ЧСВВ та ін.

Як ми вже писали у «Місіонарі» (№3 за 1998 р.), о. Антоній був одним з найзаслуженіших і найвідважніших священиків УГКЦ під час виходу з підпілля. Протягом довгого часу він жертвенно служив в церкві св. Андрія (в центрі м. Львова), а зараз також жертвенно служить у василіянському монастирі в Жовкві. Там же, в храмі Пресвятого Серця Христового, знаходиться і чудотворна ікона Страждальної Матері Божої, яку о. Антоній ще на початку підпілля врятував її від знищення. І тепер постійно молиться перед цією іконою Матері Божої, випрошуючи щедрих Божих ласк для тих, які приходять з вірою і молитвою до христа.

З світлим ювілеєм 25-ліття священства вітають о. Антонія редакція і читачі «Місіонаря» та заносять свої молитви до Господа, щоби благословив його на МНОГІЇ І БЛАГІЇ ЛІТА.

НА ПРОЩІ У ЛІТМАНОВІЙ

3-4 жовтня цього року в с. Літманова, що у Словаччині відбулася П'ята міжнародна Проща Вервиці. Вона була зорганізована єпископом УГКЦ у Словаччині Кир Іваном Гіркою та Місійним згромадженням святих Кирила і Методія. До багатьох тисяч вірних із різних країн, котрі там збираються щомісяця в неділю після першої п'ятниці, аби прославляти Пречисту Діву Марію, цього разу приєдналися паломники з України та Білорусі. Ще у п'ятницю до гірського села Літманова, що на кордоні з Польщею, стали прибувати автобуси з греко-католиками із Львівської архиєпархії, Києво-Вишгородського екзархату, Івано-Франківської, Самбірсько-Дрогобицької, Мукачівської та інших єпархій. **В суботу ввечері** гора Цвір покрилася намистом з вогників свічок, із якими паломники піднімалися лісовими стежками на полонину. Там влітку 1990 року двом місцевим діткам Катці Чешельковій та Іветці Корчаковій з'явилася Матір Божа. Але ще не має офіційного затвердження Церкви з цього факту.

На світлині: паломники в Літмановій

По черзі заходять вірні з усіх-усюд до тісного приміщення, щоби відмовити вервицю й доторкнутися до лавки, на якій сиділа, за твердженням очевидців, сяюча постать Пречистої Діви Марії. Неподалік джерела запізнаємося з православним священиком Сергієм. Каже, що приїхав аж із Києва, коли дізнався про цю прощу, бо віддавна молиться на вервиці. Нелегко було дібратися сюди білоруським греко-католикам з Мінська, Вітебська і Полоцька. Серед них – інвалід пан Павло, котрому вже за 70 літ. Визнає, що все життя був атеїстом, навіть рідною мовою не розмовляв. До Бога навернувся лише два роки тому. «Хрестили мене колись у православній церкві, – розповідав він далі, – але не можу бути в Білоруській Православній Церкві, якою керує мінський митрополит Філарет. Він прихильно ставиться до теперішнього режиму в Білорусі. Греко-Католицька Церква є для нас рідною, в нашому Полоцьку замучили святого Йосафата Кунцевича. Мені дуже подобаються греко-католицькі церкви в Україні і на Пряшівщині». Піднімаємося до ватри біля наметів. Там розташувалися родини з Кракова, які приїздять сюди вже не

один рік.

Аж до світанку тривали нічні чування, наповнені молитвами різними слов'янськими мовами. Разом з вірними були монахині 5 Чинів та Згромаджень: Василіянки, Студитки, Пресвятої Євхаристії, Пресвятої Родини, Служебниці. **У неділю, 4 жовтня,** вранці першу Службу Божу для прочан було відправлено в греко-католицькому обряді словацькою мовою. Потім Архиєрейську Святу Літургію в цьому обряді церковно-слов'янською мовою очолив Кир Іван Маргітич, єпископ-помічник Мукачівський. З ним співслужили священики зі Словаччини та України. Серед них – ігумен Бучацького василіянського монастиря о. Іван Майкович, о. Василь Зінько, ЧСВВ зі Львова та численні душпастирі, які приїхали зі своїми парафіянами з різних єпархій УГКЦ. У своїй проповіді владика Іван Маргітич закликав паломників, щоби в молитві на вервиці вони прославляли Пресвяту Богородицю, кріпились у вірі й несли Слово Боже до своїх земляків. Тисячі прочан мали змогу також почути слово візіонерки з Літманової Іветки Корчакової, яка недавно вступила до монастиря і має монаше ім'я Марія Горетті. Потім присутні склали обітницю Непорочному Серцю Марії за єдність Церкви.

На світлині: Кир Іван Гірка та Кир Іван Маргітич, який голосить слово у пряшівській катедрі.

Після Богослужінь у Літмановій колона автобусів з прочанами із України рушила до пряшівського катедрального храму. Там після Вечірні Кир Іван Гірка, єпископ-ординарій Пряшівської єпархії УГКЦ, привітав прочан з України. Разом з єпископом Кир Іваном Маргітичем він відправив Богослуження за прославу в числі Святих єпископа Павла Гойдича і єпископа Василя Гопка, які тяжко страждали і померли за часів комуністичного режиму. У промові владика Іван Гірка, між іншим, сказав: *«Бажаємо собі взаємно, щоби нас охороняла Пресвята Діва Марія своїм чесним Покровом після тяжких десятиліть на Пряшівщині, в Україні і всюди на Сході, де її велично почитаємо».* В числі присутніх гостей в катедрі були Головна настоятелька Згромадження Сестер Служебниць з Риму сестра Тереса Кіто та її Головна дорадниця сестра Міріям Дзубак.

Кость ЧАВАГА

МОЛОДЬ УКРАЇНИ НА ПРОЩІ

У Літмановій 3-4 жовтня цього року у загальну християнську родину влились українці з Вінниці, Харкова, Львова, Дрогобича. Серед прочан було найбільше молоді, яка хотіла діткнутися своїми юними серцями до джерела невичерпної любові.

По дорозі до с. Літманова українські паломники завітали до василіянських монастирів у містах Кошіце і Пряшів, де почерпнули цікаві науки, взяти участь у Службі Божій, співали марійські пісні. Усіх вразила гостинність, привітність греко-католиків Словаччини.

Опівночі з суботи на неділю зі свічками наближались до гори Цвір і відмовляли молитви на вервиці, молебні, акафісти.

Переповнені духом молитви, з розчуленим серцем та зі сльозами радості прочани поверталися на рідну землю. А в душі бриніли слова із послань Пречистої Діви у Літмановій: «Прихід Господа вже близько, тому шукайте любов».

Члени товариства «Містична троянда»
Уляна СТЕЦІВ, Романна КОВАЛЬСЬКА,
учасники паломництва

Слава Ісусу Христу!

Журнал «Місіонар» – це чудове і потрібне видання в наш нелегкий час. З великим задоволенням і душевною радістю черпаю з нього вічне вчення про Всевишнього, відкриваю все нові і нові сторінки перед тим, чого досі не знала. У журналі друкуються матеріали про різні життєві ситуації, які зустрічаються в житті людей. Мій дідусь був дуже побожним. Його вже давно немає в живих, але його цікаві розповіді пам'ятаю до нині. Він постійно повчав, що на все воля Божа. Запам'яталась нам одна цікава історія про те, як Господь врятував йому життя. Це було перед війною в 1940 році. Дідусь пішов в ліс заготовляти дрова. Через деякий проміжок часу насунули грозові хмари і почав падати дощ. Гроза застала діда зненацька, і він змушений був стати під стовбур одного з дерев. Несподівано звідкись приповзла до його ніг жаба і, благально квакаючи, мовби кликала дідуся йти з нею вперед з-під цього дерева. Жаба настільки благально, мовби по-людськи просила його відійти, що дід змушений був взяти її в руки, ступив декілька кроків вперед і жбурнув жабу в рів, який недалеко знаходився. Але за короткий проміжок часу жаба знову вилізла з рова, скакала дідусеві на ноги і жалібно квакала, благаючи відійти від дерева. Дідусь дійсно відчув щось недобре і якась невидима сила відштовхнула його від дерева. В дерево вдарила блискавка, воно почорніло. Несподівано він втратив свідомість від сильного удару цієї блискавки. Прокинувся через деякий час цілком здоровим і неушкодженим.

Так, це Всевишній послав оте маленьке створіння, щоб врятувати життя побожному чоловікові.

Отже пам'ятаймо, що Господь ніколи не покидає нас, тільки треба вірити і щиро молитись.

Катерина ІВАНУСА,
м. Червоноград

МОНАШЕ СЛУЖІННЯ СЕСТЕР ФРАНЦІШКАНОК НА ЗАКАРПАТТІ

На світлині: сестри Францішканки з Великого Березного, що на Закарпатті.

Велику працю проводять на Закарпатті сестри Францішканки зі Словаччини. Вже п'ятий рік діє їх монастир у м. Великому Березному. Настоятелькою монастиря є Марія-Анна Баранкова. Сестри Марія-Кунігунда Жділиова, Марія-Віянея Булваснякова та Марія-Анастасія Станкова значну увагу приділяють катехизації дітей і молоді. При монастирі обладнано клас для занять з катехизму. Там навчається близько 200 дітей з Великого Березного і його околиць віком від 6 до 18 років. Заняття проводять щотижня. Часто сестри бувають в школі-інтернаті В. Березного, де навчають п'ять груп дітей, в с. Забрідь і с. Стрічева – катехизують по дві групи дітей. Поряд з тим працюють з дітьми в костелі та місцевій греко-католицькій церкві, де готують дітей до Урочистого святого Причастя, вчать дітей духовних пісень.

Сестри Анна і Віянея – медсестри. Вони працюють в школі-інтернаті, а також в «Червоному хресті», де надають допомогу людям похилого віку. Згромадження сестер Францішканок співпрацює з благодійною організацією «Карітас», надає певну гуманітарну допомогу багатодітним родинам, хворим, одиноким, перестарілим.

Потурбувались сестри-монахині і про змістовний відпочинок дітей під час літніх канікул. Планують в майбутньому відкрити будинок у В. Березному для дітей-сиріт.

На Закарпатті велике поле праці для сестер. Вони жертвенно трудяться, щоб вести людей до Бога, співпрацюючи з отцями Василіянами з Малого Березного, з місцевим парохом, сестрами інших Чинів і Згромаджень.

Ольга КРАК

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ В С. БЕНДЮГА НА СОКАЛЬЩИНІ

Вірні с. Бендюга гідно підготовлювалися до празника Покрови Пресвятої Богородиці триденними духовними реколекціями, які проводили отці Василіяни і сестри Служебниці. В день празника відбулось велике торжество – урочисте посвячення храму Покрови Пресвятої Богородиці. Преосвященний владика Кир Михаїл Колтун, ЧНІ посвятив спочатку престіл та кивот, потім – церкву, а після Архиєрейської Служби Божої – три дзвони. З владикою Кир Михаїлом Святу Літургію співслужили о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, о. Іван Пігура, о. Порфирій Шумило, ЧСВВ, о. Стефан Романик, ЧСВВ та ін.

Під час цілого Богослуження невтомно сповідав о. Дам'ян Богун (у віці 88 років), який під час підпілля душпастирював також в с. Бендюга. Дуже багато жителів села та гостей приступило до св. Тайни сповіді та запричащалися.

У спорудженні храму в цьому невеликому селі, яке має близько 150 родин, допомогли численні жертводавці інших місцевостей, а також доброчинна організація «Церква в потребі» з Німеччини, Конференція Американських католицьких єпископів.

Був прекрасний сонячний день. Радістю і миром сповнювались серця учасників празничного торжества. Вони несли цей мир до своїх домівок, славлячи Бога.

МОЛИТОВНИЙ ПОХІД МОЛОДІ

Напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці в Кристинополі відбувся великий похід молоді з свічками. Зворушливо було поглянути на цю живу ріку молоді, яка проходила вулицями шахтарського міста. Вони проказували п'ятнадцять Таїнств вервиці і співали духовні пісні. Похід вірних пройшов біля всіх чотирьох церков міста і закінчився біля хреста, що в центрі Червонограда.

П'ятнадцять проповідей на теми «Таємниці вервиці» виголосили о. Порфирій Шумило, ЧСВВ, о. Михаїл Нискогуз, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

ПРАЗНИК СВ. ПАРТЕНІЯ В ЖОВКВІ

Старовинне місто Жовква здавна славилось великими відпустовими святкуваннями. Багато прочан прибуває сюди і в день празника святого мученика Партенія. Мощі цього святого до нині зберігаються у храмі Пресвятого Серця Христового.

Святого Партенія вважають покровителем не лише монастиря, але й м. Жовкви. Завдяки його опіці жоден храм тут в роки війни не був зруйнований.

Святий Партеній походив з Риму. Він і його брат Кальогерій померли мученицькою смертю за Христову віру в далекому 250 році за імператора Декія.

За Божим Провидінням славний борець за Христову віру св. Партеній своїми мощами прибув у Жовкву в 1784 році. А згодом, у 1786 році, у цьому ж храмі з'явилась і чудотворна ікона Страждальної Матері Божої.

З нагоди празника св. Партенія в храмі Пресвятого Серця Христового відбулась Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Преосвященний владика Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ з Івано-Франківська у співслужінні з багатьма священиками.

Багато вірних очистили свої душі у св. Тайні сповіді та поєдналися з Христом у Пресвятій Євхаристії.

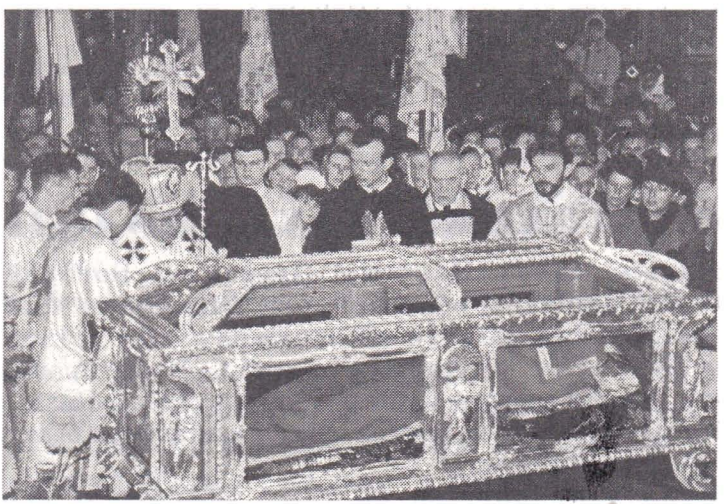

На світлині: мощі св. Партенія, які знаходяться в позолоченому саркофазі в жовківському храмі Пресвятого Серця Христового.

ЩАСЛИВЕ ПОДРУЖЖЯ

На Поділлі є славне село Мурафа. Воно відоме глибокою вірою місцевих християн. На великі релігійні свята римо-католики йдуть на Богослужження до церкви разом зі своїм священиком, а православні не відмовляються прийти до костелу на їхні свята. Також тішить той факт, що у селі проживають багатодітні сім'ї. Отже, це село не вимирає, як інші, а, навпаки, число жителів збільшується. З Мурафи навіть є покликання до богопосвяченого життя – як до священичого, так і до монашого.

Одного літнього дня у село завітала кореспондент обласної газети. Жінки стояли на вулиці і очікували журналіста. Підійшовши, вона сказала до них:

– Подобається мені ваше село та й ваша доброзичливість. Що це за бабуня, яка веде сліпого дідуся до храму?

– Цей дідусь вже давно осліп, але виконує різні роботи. Діти у цього подружжя чудові – вихованні, побожні, порядні.

Журналіст підійшла до літніх людей і затримала їх на хвилинку. Попросила, аби вони після Служби Божої розповіли про своє життя для її статті.

Після св. Літургії дідусь з бабусею очікували журналіста на лавці. Коли вона вийшла з храму і згодом присіла біля них, чоловік першим почав розповідь:

– Ми вже 26 років ходимо так на Службу Божу в неділі і свята.

– *Не нарікайте на свою долю?*

– Ні, чому би мав це робити? Бог так мені багато дав. Ось перед вами моя добра дружина, яка є для мене мовби ангелем-хоронителем.

– *Та що з того, коли ви її не бачите?!* – таким було наступне питання кореспондента.

– Навпаки, тепер я її «бачу» більше, ніж тоді, коли був зрячим. Без неї я не уявляю свого життя. А ще Бог дав п'ятеро дітей: трьох синів і двох дочок. Маємо внуків. Праці щодня достатньо. В неділю ходимо на Службу Божу, щоб духовно відродитися.

– *А від чого ви осліпли?* – поцікавилась журналіст.

– Осліп від аміаку, працюючи у колгоспі. Правда, лікування не принесло бажаного результату. Мої тато і мама були глибоковіруючими. Тато і старший брат померли від голоду. Мати мене навчила тому, що християнин повинен нести свій хрест. І я повинен змиритися зі своїм. Так вчить Ісус Христос і священики. Хіба я маю право дорікати Богові, а тим більше плакати. Та Господь набагато важче терпів на Голгофті, ніж я. Бог дуже до нас милосердний, тільки ми, грішні, цього не розуміємо. Господь всіх любить: праведників та грішників, щасливих й терплячих і хоче, щоб усі йшли стежками Його заповідей.

Коли Йосип розказував про себе, то його дружина кивала головою. Потім ще від себе додала.

– А ви знаєте, що це все від Бога. Я дуже спочатку переживала, коли мій Йосип осліп, ходила до священика. Він мені казав: «Молися, сестро, такий випав тобі хрест». І з цього часу ми ніколи не опускали щоденних молитов. Відмовляємо всі набоженства дев'ятниць і стараємся бути завжди на Службі Божій в неділю і свята. Тому Бог нас підтримує. Та й діти до нас горнуться. Вони з нагоди нашого золотого ювілею подружнього життя приїхали і відзначили його урочисто.

– *Чи були за час вашого спільного життя великі труднощі?*

– Жити без труднощів неможливо, – далі розповідала бабуся. Я ціле життя працювала у колгоспі. Вдома - господарка, діти, а тепер й внуки. Клопоти завжди були. Але ми жили надією. Молимось до нині і Бог нас не опускає. В травні ми щовечора відмовляємо молебень до Матері Божої, а у жовтні в нашій хаті є спільна вервиця.

– Не люблю я хвалитись і теж не люблю, коли мене хвалять, – продовжував міркувати дідусь. Мені здається, що ми не заслужили на таке життя, яке може бути щасливішим, коли хоч у чомусь малому допомагаємо ближньому...

– *Чим би ви хотіли завершити нашу розмову?*

– Дякую Богові, що благословив так щедро мою сім'ю. Благаю Його, аби допоміг і далі жити за Божими заповідями і тоді ми всі зустрінемось у небі на свій нескінченний вічний ювілей!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ, м. Бар

АЛКОГОЛІЗМ - НЕБЕЗПЕЧНЕ ЯВИЩЕ

В неділю, 25 жовтня, проведено Духовний вечір у м. Львові. Тему доповіді «Алкоголізм і наркоманія» висвітлили троє мирян - фахівців з цієї проблематики.

Опісля сестри-новички ЧСВВ виступили з концертом і сценкою «Десять євангельських дів».

о. Йосафат Воротняк і згадані вище доповідачі відповідали на численні запитання присутніх.

Як ми неодноразово писали на сторінках нашого часопису, алкоголь – це одна з найнебезпечніших недуг нашого століття. Метою цього духовного вечора було ознайомити широкі кола громадськості з цією хворобою. Чим більше людей розуміють суть цієї хвороби, тим більша є надія, що зможуть допомогти залежним повернутися до повноцінного життя, а всім іншим це послужить засобом превентивного лікування. Можна було почути чимало гарних свідчень і досвідів доброзичливих людей до пияків. Замість слів осуду з їхніх уст часто було чути такі слова: «Бідолаха, шкода, що втратив контроль». Але якби подумав про себе самого, то сказав би: «Шкода, але ніхто з нас не має контролю над життям. У тебе проблема – надуживання алкоголю, в мене – щось інше. Бо кожен з нас несе якийсь тягар".

Річ у тому, щоб цей тягар не придушив нас. Маймо надію на Боже Провидіння.

СВЯТИЙ СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ЙОСАФАТ

Святий Йосафат народився 1580 р. в купецькій родині Гавриїла і Марії Кунцевичів у м. Володимирі-Волинському. Його охрестили Іваном. Побожні батьки часто ходили з ним до церкви. І саме там, у храмі сталась одна важлива подія, яка мала вплив на ціле його життя. Коли йому було 12 років, він був разом з мамою в церкві св. Параскеви у м. Володимирі-Волинському. Хлопець ревно молився перед іконою розп'ятого Христа. Раптом він відчув, як палаюча іскра з пробитого боку розп'ятого Христа, впала йому в серце. З цієї хвилини аж до кінця свого життя він горів любов'ю до Церкви та свого обряду.

Продовжив він своє навчання у Вільнюсі. Батько хотів, щоб Івась вивчився на здібного купця. Але Божий голос був сильніший від усіх людських міркувань. Він вирішив посвятитися на службу Богові в монастирі Пресвятої Трійці у Вільнюсі, в 1604 р. Йому тоді було 24 роки. Він прийняв монаший одяг і нове ім'я Йосафат. Був дуже ревним монахом, який любив молитви, пости і жертву. У 1609 р. був висвячений Митрополитом Потієм на священика. І відразу взявся до великої праці – утвердження унії. У 1610 році Йосафат став ігуменом монастиря св. Трійці у Вільнюсі. 12 липня 1617 року був висвячений Митрополитом Рутським на єпископа Вітебського. Наступного року він став Архиєпископом Полоцьким. Був дуже жертвенним пастирем свого стада. З любов'ю ставився до нез'єднених братів. Особливу набожність він виявляв до Пречистої Діви Марії, строго постив, бичувався. Як владика, мав правдиву любов до всіх, але найбільшу проявляв до убогих.

Писав він прекрасні пастирські листи до свого стада і також був автором катехизму.

Міжконфесійне протистояння на теренах його архиєпархії призвело до того, що одна частина нез'єдиненого духовенства дуже вороже до нього ставилась, ширила різні наклепи і нісенітниці. Хоча був свідомий великої небезпеки, він проводив візитації. Восени 1623 р. прибув до Вітебська. Там нез'єднені брати організували на нього замах. Була це неділя, 12 листопада (за новим календарним стилем).

Юрба людей намагалась вдертись до кімнати. Св. Йосафат вийшов до сіней, підніс руку, щоби поблагословити своїх убивців, і, зробивши знак св. хреста, відізвався лагідно: «Діти мої, чому вбиваєте невинних слуг? Як маєте що проти мене, то я є». На мить зупинились убивці,

але потім один із них вирвався і ударив єпископа сокирою, і завдав йому багато інших ударів. Тіло св. Йосафата кинули у ріку Двіну, яке третього дня витягнули і гідно поховали. Плоди його мученицької крові були великі , бо навернулись до Бога численні безвірки і вороги. Найлютіший його противник,нез'єднений єпископ і письменник Мелетій Смотрицький теж став греко-католиком. На гробі діялись численні чуда, що не подобалось ворогам. Вони хотіли знищити мощі. Потрібно було їх оберігати, що робив гурток побожних дівчат. Згодом вони стали Згромадженням святого Йосафата.

Зараз мощі св. Йосафата знаходяться в Римі, в базиліці св. Петра. В 1873 р. його проголошено Святим. Це відбулося за всіма приписами Католицької Церкви, так званими процесами беатифікації та канонізації.

Молімся до Господа за заступництвом цього мученика за єдність Церкви, щоб здійснилися Христові слова в Україні: **«Щоб усі були одно».**

СЕРЦЕМ Я ЛЮБЛЮ ІСУСА

Маленькі дитячі серця сповнені великої любові до Ісуса. Діти підносять свої серця до Господа, заносять щирі молитви, співають пісні слави нашому Спасителеві – Ісусу Христу.

Учні Воля-Висоцької НСШ Жовківського району на Львівщині прагнуть якнайбільше дізнатись про життя Ісуса. Зерна Божого слова, любові, посіяні на уроках християнської етики, дають добрі сходи. Вихованці школи беруть активну участь у Службі Божій, моляться, а також самі складають молитви до Бога. Окремі з них пропонуємо нашим читачам.

Молитви до Ісуса

Ісусе, Боже мій! Я дякую Тобі за все: за моє життя, за життя моїх батьків, за добрих вчителів, за рідну Україну.

Я прошу Тебе – благослови усіх людей, мою родину, все живе. Нехай усі будуть щасливі, здорові під Твоєю опікою.

Василина ЛЕБЕДИН, с. Воля-Висоцька (7 клас)

* * *

Боже, Господи Ісусе! Всі гріхи мої, прости і від лиха захисти! Захисти моє серденько, щоб я вчилася гарненько, щоб матусі помагала і щоб тата шанувала, щоб були ми всі здорові завжди в мирі і в любові.

Надія КОЧУТ,
с. Воля-Висоцька (7 клас)

Поправка: В № 10 нашого часопису на сторінці 14 подано неточний розрахунковий рахунок на будівництво Київського храму і монастиря ЧСВВ. Пожертви слід посилати на такий рахунок: р/р 26009000 13218 в ОДАК УСБ м. Львова МФО 325019 ЗКПО 208.45.685 з позначкою "на Київ".

ЗМІНИ У СВ. ЛІТУРГІЇ - ПРИРОДНЕ ЯВИЩЕ

Газета «Нова зоря» з Івано-Франківська опублікувала у №30 за 1998 рік відкритий лист п. Богданни Вінтоняк (с. Камінна Надвірнянського р-ну Івано-Франківської обл.) до українських священиків. У листі читаємо: «Не скорочуйте святих Богослужень, бо тим самим скорочуєте для себе й для всіх нас джерело Божих ласк...»

Такий страх (фобія) перед скороченням Богослужень дуже поширений у певних колах мирян. Часто це доходить до комічності, а то і до явних та образливих виступів проти деяких священиків, як це мало місце у Львові 1 серпня цього року.

Отже, відповідь трохи забарилася. *Почнемо з юридичного чи канонічного боку справи.* Відомо, що Синод єпископів УГКЦ і Східна конгрегація мають право вносити зміни у літургійні тексти нашої Церкви. Крім них ніхто не може скорочувати, доповнювати св. Літургію чи навіть вживати якийсь переклад. Цілком зрозуміло, що священик, а тим більше мирянин цього робити не може. Коли би хтось на таке наважився, то відповідав би перед компетентною церковною владою свого обряду. Про це пишеться у Кодексі канонів Східних Церков.

Коли б взяли до уваги вимогу п. Богданни, то тим самим заперечили б і скасували б нормальний розвиток нашого обряду.

Тим часом автор листа відстоює абсолютну недоторканість Богослужень. Протягом історії літургійні тексти підлягали різним змінам. Синод наших владик може робити нові переклади чи уточнення літургійного тексту і ніхто, в тому числі п. Богданна, не сміє цьому перешкоджати.

Варто знати, що вже здавна у наших літургійних книгах є такі рубрики, приписи або зауваги, що *«настоятель або і сам священик може дану молитву опустити чи іншу взяти»*. Наприклад, на парастасі 50-ий псалом чи на водосвятті молитву св. Софрона можна не читати.

Маємо сьогодні класичний приклад того, що священик у разі потреби може скоротити молитви на проскомидії і обмежитися двома: «Господи, простягни руку твою» (на початку) і «Боже, Боже наш» (наприкінці). Вони в Служебнику виділені півжирним шрифтом.

Цього чогось не хочуть розуміти деякі люди, а категорично вимагають, щоб було так, як за Польщі. Вони просто тероризують священика. Не йдуть до церкви молитися, а тільки стежити за ним, як він править св. Літургію. Потім роздмухують пристрасті і спричиняють розколи у церковних спільнотах.

Подаємо до відома, що єпископи УГКЦ затвердили у 1987 році літургійний текст українською мовою, а опісля це зробили і 1997 року. Там є примітки про

те, що **дозволяється під час Служби Божої не читати служителеві наступні місця: 1) малу єктенію після першого антифону; 2) єктенію та молитви за оглашенних; 3) виголошення після першої молитви вірних; 4) просительну єктенію перед «Вірую». У найновішому Служебнику (1997 р.) на стор. 38 наголошується, що прямі звернення до оглашенних (наприклад, «оглашенні, голови ваші схиліть» або «оглашенні, вийдіть») виголошуються тільки тоді, коли в храмі є оглашенні.** А вони рідко бувають у церкві. Єктенія оглашенних стала пережитком у наших церквах. Проте деякі кажуть, що є багато нехрещених і тому ця єктенія повинна читатися.

Є кілька мотивів того, чому священик користає з дозволу наших владик і скорочує св. Літургію. Перший мотив – **побожність.** Краще помолитися коротше, але уважніше і виразніше, ніж спішно і невиразно відмовляти молитви. Диригент Олександр Кошиця згадував, що мусів у неділі і свята вистоювати з іншими семінаристами в Київській православній семінарії і з нетерпінням чекав закінчення Служби Божої. Сам Ісус Христос надавав перевагу коротким і змістовним молінням: *«А коли молитесь, не говоріть зайвого, як ті погани; гадають бо, що за своєю велемовністю будуть вислухані» (Мт 6, 7).*

Другий мотив – це бажання священика, **щоб вірні були на св. Літургії від початку до кінця,** не дивлячись постійно на годинник. Приміром, у Сербії довгі за тривалістю св. Літургії призвели до того, що вірні приходять до храму, запалять свічку, помоляться деякий час і виходять ще задовго перед кінцем св. Літургії. Тому мудрий священик прагне завадити поширенню такого явища. Зрештою, соціологічні опитування молоді засвідчили, що її небажання ходити на Богослужения спричинене довгим триванням Служби Божої та нерозумінням змісту.

Третій мотив – **це пошана і любов до ближнього.** Священик не може бажати, аби люди, що вдома залишили хворого, хату без догляду, чи мають йти на роботу, вистоювали годинами у церкві. Отож, треба чинити як велять святі: «Ради Бога залишити Бога».

Порядний священик не байдужий до того, що «кілометрові» відправи раніше відвернули від Церкви нашу інтелігенцію. Сьогодні можемо втратити молодь. Наприклад, половина молоді, яка ходить до церкви, часто відвідує римо-католицьку катедру у м. Львові.

Ставлячись зі всією пошаною до жінок та їхніх заслуг перед суспільством і Церквою, наводжу ще до сьогодні актуальні слова св. Павла: *«Жінки ж, як у всіх церквах святих, нехай мовчать, їм бо не дозволено говорити; нехай будуть у покорі, як і закон говорить» (1 Кор 14, 33-34).* Це в першу чергу стосується тих жінок, які надто легко критикують духовенство з обрядових причин.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

О. РОМАН ЛУКАНЬ, ЧСВВ – ВІДОМИЙ ІСТОРИК ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

28 листопада 1943 р. у Львові на 36 році життя трагічно загинув, попавши під колеса автомобіля, Василіянин – ієромонах о. Роман Лукань, відомий дослідник історії нашої Церкви та Василіянського Чину. Вістка про цю смерть широким відгомоном поширилась серед українського громадянства.

Народився о. Роман (світське ім'я – Степан) *17 вересня 1907* р. в с. Старуні (нині Богородчанський р-н Івано-Франківської обл.) у заможній селянській родині. Навчався у державній гімназії в Станиславові. Вже на шкільній лаві виявив неабиякі здібності в науці та любов до книжки. Великий вплив на молодого гімназиста мав його катехит о. І. Фіґоль, котрий згуртував найбільш ідейних і старанних учнів у Марійській дружині. Любов до свого наставника зберіг о. Р. Лукань навіть після його смерті, відправляючи на могилі о. Фіґоля на Личакові щорічні заупокійні богослуження. Після закінчення шести класів вступив до василіянського новіціяту в Крехові. Тут прийняв чернечу рясу та ім'я Роман, опісля склав свої обіти *4 жовтня 1927 р.* Середню освіту здобув в чернечій школі у Лаврові. Філософію студіював у Добромилі, а богослов'я – в Кристинополі та Жовкві.

13 серпня 1933 р. прийняв священичі свячення з рук єпископа Йосафата Коциловського. Наступного року переїхав до монастиря св. Онуфрія у Львові, де настоятелі Чину, знаючи його хист до історії, доручили йому працю *архіваря та бібліотекаря.* Там же розгорнув ширшу науково-літературну діяльність: допомагав о. Й. Скрутневі у редагуванні «Записок ЧСВВ», одночасно співпрацюючи в різних популярних виданнях Чину («Місіонар», «Календар Місіонара», «Нова Зоря» тощо). Головним предметом його наукових інтересів була історія ЧСВВ. Він склав каталог василіянських монастирів, який почав друкувати у довоєнних виданнях, складав бібліографію василіянських друків, а також підготував велику наукову працю про Василіян-істориків. Ще одним предметом його зацікавлень була історія українського друкарства. Він збирав літературу про першодрукаря Івана Федорова, склав велику бібліографію про нього та мріяв створити музей, присвячений першодрукареві. Та головна його заслуга – це організація центрального архіву отців Василіян. «Маленька келія, в якій він жив і працював, – писав пізніше у посмертній

згадці директор Бібліотеки НТШ у Львові Володимир Дорошенко, – ущерть була заповнена книжками, рукописами та всякого роду музейними експонатами. Книжки були у нього всюди – на полицях, на столі, і на стільцях, і цілими стосами лежали просто на підлозі. Незрозуміло, як він міг серед них рухатися.»

Після більшовицької окупації у вересні 1939 р. Західної України залишився о. Р. Лукань у монастирі св. Онуфрія, доглядаючи доручені йому архів та бібліотеку, які були під захистом Інституту історії Академії Наук. Хоч згодом і був усунений як монах з посади державного бібліотекаря, проте й далі опікувався книгами й рукописами монастиря. Великою втратою для української культури було знищення окупантами разом з самими монастирями і бібліотек та архівів Крехова і Лаврова. Багато з тих матеріалів врятував і перевіз до львівського монастиря о. Р. Лукань, ризикуючи часто навіть своїм життям. Як відомо, львівський василіянський монастир у той час офіційно фіґурував як «філія» бібліотеки Наукового товариства ім. Т. Шевченка у Львові і, таким чином, крім пам'яток рідного минулого змогли там мати дах над головою його дійсні господарі: о. Віталій Градюк, Протоігумен Галицької провінції ЧСВВ, о. Євтимій Бобрецький, секретар провінції, о. Іриней Назарко, визначний проповідник і голова Марійського Т-ва Молоді та о. Роман Лукань.

У 1943 р. у Львові відбулась виставка галицької преси, діяльну участь в якій, як член її комітету, взяв і о. Р. Лукань. Він також взявся укладати детальний науковий покажчик української преси в Галичині, друкуючи її популярний огляд у щоденній газеті «Львівські Вісті» 1943 р. Крім «Львівських Вістей» під час війни о. Лукань друкувався на сторінках «Місіонаря» та інших видань. Ще на початку війни в липні-серпні 1941 р. «Місіонар» на своїх сторінках помістив прохання до редакцій всіх новітніх часописів надсилати свої видання василіянським бібліотекам у Жовкві та Львові. Саме завдяки цьому сучасна Львівська бібліотека АН України має значну кількість рідкісних видань того періоду. Заслуга о. Р. Луканя в цьому незаперечна.

Поховали о. Романа на Личаківському цвинтарі у Львові біля могили брата по Чину й історика по фаху о. Теодозія Теофіла Коструби (помер 3.03.1943 р.). Високопреосвященний Митрополит Андрей Шептицький висловив співчуття отцям Василіянам з приводу трагічної загибелі о. Луканя. *30 листопада 1943 року* відбувся похорон за участю трьох єпископів, 42 священиків, монахів і монахинь, представників української преси і науки, митців і письменників та широких кіл українського громадянства. Він живе і сьогодні у пам'яті не лише отців Василіян, але всього наукового світу.

Орест ДЗЮБАН

МІЙ ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ

(СПОГАДИ о. МАР'ЯНА ЧЕРНЕГИ, ЧСВВ)

(Закінчення. Початок у №8-9,10)

Уділення святих Тайн і освячення в часах підпілля

Св. Тайну хрещення уділяли за часів підпілля здебільшого так: перед початком підготовляли маленький престіл, як перед св. Літургією. Серед кімнати куми розстеляли ковдру, яку покрили білим простирадлом; вони стояли спереду, клали широку «крижму» на простирадло. На неї мама клала дитинку, одягнену в білу одежу. Дитя мало відкриту голівку, ніжки, ручки і груди, щоб зручно було виконувати обряд: поливати голівку свяченою водою у вигляді хреста, намащувати олією, потім миром усі частини тіла згідно з приписами. Потім виголошується формула св. Тайни хрещення («Хрещається раб(а) Божий(а)...»).

У той час у всіх, хто оточує малятко, горять запалені свічки. Все Богослуження проводиться за затвердженим Церквою обрядом. Після хрещення відбувається благословення матері (виводу). Дається образок, на звороті якого зазначене ім'я і прізвище дитини, імена хресних батьків, а також дата хрещення (відсутнє лише ім'я священика через зрозумілі причини). Виходячи з хати, священик звертається до мами: «Після першої купелі воду не виливати куди-небудь, але лише там, де квіти ростуть». Подібно, як святі Тайни вінчання і хрещення, у людських оселях уділялися також св. Тайни оливопомазання, Пресвятої Євхаристії, святої сповіді, відправляли похорони. Крім того, посвячували паски, фрукти, віночки та ін.

Дивлячись нині на більш як сорокарічний, гідний пам'яті шлях страджань, подивляємо, що народ мав таку глибоку віру.

Душпастирська праця отців Василіян у підпіллі

Найревніше отці Василіяни (серед них і я) душпастирювали у таких містах і селах Львівщини: м. Червоноград, с. Бендюга, с. Волсвин, с. Городище, с. Боянець, с. Купичволя, с. Желдець, с. Сокіл, частково – м. Сокаль, с. Волиця-Комарева, с. Комарів, с. Зубків, с. Перв'ятичі, с. Ланкове, с. Поздимер, м. Великі Мости, с. Куличків, с. Борятин, с. Завишень, с. Оплітна.

Такими ділянками душпастирства була поділена вся галицька земля, яка в глибоких, немов сухих криницях Єзекиїла, зберегла життєдайну воду святої віри і вірності Апостольському престолу. Полум'я св. віри посилювалось завдяки відданній праці підпільних священиків, в основному монахів. Крім згаданих

місцевостей отці Василіяни старшої генерації в часи підпілля ще діяли: у Яворівському районі – о. В. Пальчинський, на Самбірщині – о. Юстин, о. В. Мендрунь (їздив на схід України), на Стрийщині – єпископ Й. Федорик, о. Розкіп,, на Жидачівщині – о. Ключик, у м. Львові – о. А. Байрак, о. А. Масюк, о. Д. Богун, у м. Івано-Франківську і на Коломийщині – єпископ С. Дмитерко, о. Є.Тимчук, на Чортківщині - єпископ Тимчук, у Болехівському р-ні Івано-Франківської обл. – о. Янтух, у Теребовлянському р-ні на Тернопільщині - о. Кушнір, о. Ридель, у м. Тлумачі – о. Данилович, на Жовківщині – о. Савчин, о. Грень, о. Юрій Янтух, у м. Добромилі та околицях – о. Гнатюк, о. Пехунь, у смт. Глиняни на Львівщині – о. Сироїд.

У цій святій праці проявляли велику активність й такі брати Василіяни: Гавриїл Сідь, Гураль, Пафнутій Газдівський, брат, а пізніше отець Боднар.

Силою самих історичних обставин вся свідома релігійна частина нашої підпільної УГКЦ була змушена «шукати притулку» у римо-католицьких храмах. В напрямі до костелів спрямували свої кроки священики, що не перейшли на православ'я. Вони теж вказували і вірним на цю стежину. У великій мірі в цей важкий час такі заходи стали необхідними. Як-не-як, римо-католицьке священство тоді могло вільно себе почувати і легально працювати. Такий стан викликав у нас і радість, і смуток, а у простих мирян безліч запитань: «Чому це так?» Римо-католицьке священство з належним співчуттям і любов'ю поставилось до нас – вірних Церкві і Папі Римському.

Ми і до сьогодні безмежно вдячні блаженної пам'яті єпископові Рафалу, ксьондзові Людвіку і ксьондзові Міцкевичу, який був арештований у Стрию.

Вірні-греко католики, входячи в костел, хрестились трьома пальцями правої руки, а перший поклін Ісусові в кивоті робили звично, а не одноколінним приклоненням.

Не бракувало однак і прикрих моментів. Наприклад, коли заставили о. Є. Смаля, який скромно в лавці сповідав, вийти з костелу. Та найприкріше було почути в часах підпілля заяву на міжнародному конгресі у Венеції одного з служителів Римо-Католицької Церкви. Він сказав, що греко-католикам не потрібно духовної обслуги, бо в тій ділянці вони повністю забезпечені.

Вихід з підпілля

Швидко минали роки. Працював, думав, молився, вирішував справи, виправляв помилки, а останнє рішення завжди віддавав в руки Господеві.

В часі підпільної праці був два рази оштрафований. У смт. Соснівка – за «нелегальне» хрещення дитини; у с. Боянець – за

відправу на церковному подвір'ї.

11 листопада 1983 року був пограбований державними чиновниками, які забрали в мене монаший одяг, духовну літературу і богослужбовий посуд. У 60-х р. в с. Волсвин на крик зляканої громадки греко-католиків був змушений вискочити через вікно з хати. В тому ж часі одного разу був взятий з місця роботи управлінням КГБ, де чиновники вищих інстанцій запропонували мені співробітництво з їхніми органами. З цього, однак, нічого не вийшло.

Настав щасливий 1989 рік. В грудні, хоча з труднощами, мені вдалось увійти в приміщення Червоноградського (Кристинопільського) монастиря. Було це на 70 році мого життя, 40 році підпільного скитання і 10 році виходу на пенсію. Цей монастир був нашим «трампліном», бо ціла будівля була в руках православного священика Московського патріархату, а також у власності музею народного мистецтва. 1990 року Протоігумен о. В. Мендрунь призначає мене настоятелем Червоноградського монастиря. Там я працював 4 роки. В 1994 році через стан здоров'я переїхав у Крехівський монастир. Тут з великою радістю до сьогодні допомагаю у вихованні нового монашого покоління, викладаючи аскетику св. Василія Великого, іноземну мову і сповідаючи. Пройшовши цей довгий тернистий шлях, хочеться перед усім світом сказати: «Хай за все буде Богу слава...»

о. Мар'ян ЧЕРНЕГА, ЧСВВ

«ОБНІМІТЬСЯ Ж, БРАТИ МОЇ...»

В одному селі на Львівщині склалась прикра ситуація. На празник Різдва Матері Божої греко-католицькому священику не дозволили служити Службу Божу в храмі на престолі, а лише – на тетраподі. Мотивували тим, що ніби-то канони Церкви не дозволяють відправляти дві Служби Божі в один день, на тому ж престолі. Мабуть, цей священик ніколи не читав слів Христових, що «субота для людини, а не людина для суботи». Тож, принаймі, хай пригадає слова із Божественної Літургії: *«Возлюбім один одного, щоб однодумно визнавати Отця і Сина і Святого Духа...»* Тут, очевидно, мова про брак екуменічного духу.

Не бракує, однак, гарних прикладів, де на одному престолі відправляють як православні, так і греко-католики почергово. Хотілося б, щоб такі приклади екуменічного єднання і толеранції наслідував і о. Антон Балух православної церкви Київського патріархату з села Вороців.

До цього спонукують не лише слова Ісуса Христа, але і нашого великого поета Т. Шевченка, який закликає таки обняти братів. І тоді «усміхнеться заплакана мати».

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ, смт. Рудно

СЕРЦЕМ ТОРКАЮЧИСЬ ВІЧНОСТІ

Перу молодого священика о. Мартина Хабурського, ЧСВВ належать багато гарних поетичних доробків. Його поезія сповнена великою любов'ю до Бога, Церкви, рідної України.

Зараз о. Мартин продовжує студії в університеті отців Салезіян в Римі. Бажаємо йому щедрих Божих ласк, творчої наснаги, щоб зерна Божого слова рясно зросли в душах людей.

Пропонуємо нашим читачам чергову добірку його віршів.

о. Мартин ХАБУРСЬКИЙ

ДО СТІП МАРІЇ ЗАТИШНА АЛЕЯ

До стіп Марії затишна алея
Біжить у монастирському саду,
Між липами, подібний до Закхея,
Щодня, Маріє, я до Тебе йду.

Допоможи мені, о Божа Мати,
Піднятись до чеснот Твоїх вершин,
Щоб чистим серцем сміти оглядати
Те Царство, що залишив нам Твій Син.

ТРІОЛЕТИ

Небесні плетива хмарин
Малюють вічності узори,
Манять в незвідані простори
Небесні плетива хмарин.
Коли залишуся один,
Підводжу очі свої вгору:
Небесні плетива хмарин
Малюють вічності узори.

Нужди людської натюрморт,
Бездушності сумна картина.
Малює злоба безупинна
Нужди людської натюрморт.
Спліта облудний свій комфорт
Гріха підступна павутина.
Нужди людської натюрморт, –
Бездушності сумна картина.

СВЯТИЙ ХРИСТОФОР

(ЛЕГЕНДА)

Давно, дуже давно в далекій країні жив чоловік на ім'я Евдокімос. Від усіх інших людей відрізнявся він надзвичайною силою та великим ростом. Люди поважали Евдокімоса, а деякі й боялися.

– Чому я повинен жити серед слабших від мене? – одного разу подумав він. – Краще піду пошукаю собі господаря, сильнішого від мене.

Йому сказали, що наймогутнішим є диявол. Евдокімос пішов на службу до диявола. Він старанно виконував усі накази свого нового господаря, але в його душі не було миру.

Одного разу диявол покликав Евдокімоса в ліс вирубувати дерева. Вони пішли разом. На роздоріжжі Евдокімосів господар раптом зблід і кинувся втікати. Це здивувало Евдокімоса: уперше він побачив, що його господар чогось злякався.

– О, то він не найдужчий у світі! Не хочу більше йому служити! Але хто ж це такий сильний, що навіть диявол його боїться? – подумав Евдокімос.

Він став озиратися. На роздоріжжі стояв простий дерев'яний хрест. З цікавістю оглянув Евдокімос цей хрест. Нічого особливого не знайшов на ньому і незадоволений вернувся додому.

Після цього випадку він покинув службу в диявола. Та хотів знайти того, кому належить хрест, бо думав, що власник хреста сильніший, ніж усі господарі, яким він до того часу служив. Ніхто не міг йому цього сказати, бо люди не розуміли його дивного бажання служити наймогутнішому.

Тільки один старий чернець вислухав Евдокімоса і пояснив йому, що сильнішим від диявола є Господь Бог.

– Але, як хочеш служити Йому, виконуй заповіді, що їх він залишив.

– А що то за заповіді? – запитав Евдокімос.

– Мало хто має силу їх виконувати, бо кожний любить більше себе, ніж іншого, – відповів чернець. – А Він заповідав людям любити Бога понад усе, а ближнього так само, як себе, і своє життя віддавати на службу Богу і ближньому.

Евдокімос подякував ченцеві та й пішов заспокоєний.

У тому місті, де жив тоді Евдокімос, була дуже бурхлива й глибока ріка, через яку треба було переправлятися, щоб дістатися до другого берега. Люди будували через ту ріку мости, але вода зносила їх. Човном переправлятися з одного берега на другий було дуже небезпечно. Евдокімос знайшов місце, де міг він переходити ріку вбрід, хоч там було заглибоко для людини звичайного росту.

Він став допомагати людям переправлятися з одного берега на другий. Люди полюбили Евдокімоса за його добре серце, бо він ніколи нікому не відмовляв.

Одного осіннього вечора, коли бушував вітер і хвилі в ріці здіймалися, як гори, Евдокімос відпочивав у своїй хатині. Раптом до Евдокімоса донісся плач. Велетень здригнувся. Хто це плаче? Та ні, то тільки почулося! Але жалісний плач робився все голосніший.

Евдокімос накинув поспішно кирею на плечі, взяв палицю в руки і відчинив двері. Він почвалав навпомацки до переправи, звідки виразно доносився дитячий плач.

– Хто тут? – спитав велетень стурбовано.

Замість відповіді, ніби на чийсь наказ, вітер розігнав хмари, і місяць освітив маленьку постать хлопчика, який тремтів від холоду. Евдокімос запитав його, чого він хоче. Хлопчик розповів, що мусить сьогодні перейти на той берег, бо несе тяжко хворій матері ліки.

– Човном перевезти тебе неможливо, дитино! – Я спробую перенести тебе на плечах. Ще сьогодні твоя мати отримає ліки.

Він почув, що вже стоїть на твердому грунті. Обережно зняв хлопчика з плечей та й промовив:

– Ну йди скоренько до своєї мами! Тільки не розумію, чому мені здавалося, що ти такий тяжкий...

– А ти хочеш знати? – задзвенів голос хлопчика, і очі його засяяли, як зорі.

– Це тому, що ти ніс на собі цілий світ!

– Як-то цілий світ, – не зрозумів Евдокімос? – Що ти кажеш?

Але замовк, бо хлопець раптом щез. Тільки блакитне сяйво лишилось на тому місці, де він стояв.

У ту ж мить з висоти пролунав голос:

– Ти хотів бачити мене, твого Володаря, якому ти служиш вірно. Ти побачив його сьогодні. Я Христос, Син живого Бога. Сьогодні ти переніс мене на своїх плечах, і з цього часу ти, мій вірний слуга, будеш зватися не Евдокімос, **а Христофор (Христоносець).**

Втомлений велетень застромив палицю у пісок і тут же ліг на березі і заснув. Він прокинувся повний сил. Розглянувся і зачудувався: замість палиці, яку вчора застромив, зеленіла чудова черешня. Пригадав усе, що трапилося з ним уночі, і серце його наповнилося радістю.

– Я побачив свого Володаря! Він справді наймогутніший у світі! – сказав з щасливою усмішкою.

Після цього ще довго жив Христофор, багато людей переправив через ріку, але тієї бурхливої ночі ніколи не міг забути. З тих пір св. Христофор став покровителем подорожніх.

(З книги "Джерело Марії: легенди",
Львів, "Просвіта" 1993)

ВІДІЙШЛИ ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ

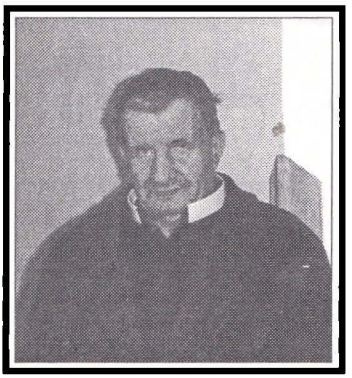

БРАТ ВЕНЕДИКТ ВАСИЛЬ МИШОК, ЧСВВ

Він народився 28.07.1910 р. у побожній родині в с. Волсвин Сокальського р-ну. За прикладом своєї тітки (монахині Служебниці) Василь обрав монаше життя. На новіціят у Крехові прийняв його побожний та поважний магістр о. Павло Теодорович у 1931 році. Василь на облечинах обрав ім'я Венедикт. Після новіціяту настоятелі післали його до монастиря на Завалі над Збручем. Там пройшли найкращі роки його праці й молитви. Чорні хмари більшовицької чуми після Другої світової війни нависли над Західною Україною. Йому довелось жити і працювати підпільно у рідному селі Волсвин. Там були дві монахині-Служебниці – тітка Василія та рідна сестра Пахомія. Після відродження Василіянського Чину у 90-их роках жив він у Підгорецькому, потім – у Лаврівському, і знову у Підгорецькому монастирі. Там 28 вересня 1998 р помер. На похорон у Підгірцях зійшлося багато отців та братів ЧСВВ, в тому числі о. Мар'ян Чернега, ЧСВВ, який, до речі, після о. Дам'яна Богуна, ЧСВВ надавав духовну опіку бр. Венедикту та згаданим сестрам-монахиням у Волсвині за часів підпілля. о. Мар'ян виголосив змістовну проповідь. Була серед інших на похороні рідна сестра бр. Венедикта – монахиня Пахомія, СНДМ та багато вірних з села та околиць.

Вічна йому пам'ять!

СЕСТРА МЕЛЕТІЯ МОСТИСЬКА, ЧСВВ

15 жовтня 1998 р. після довгої недуги упокоїлася у Господі сестра Василіянка Мелетія Марія Мостиська. Народилась вона у 1917 році на Станіславівщині (нині Івано-Франківщина). Навчалась у гімназії сестер Василіянок у Станіславові. Під час підпілля працювала вчителькою. У 1964 р. вступила до новіціяту сестер ЧСВВ, обравши монаше ім'я Мелетія. Проте вона продовжувала далі учителювати. Вийшовши на пенсію, важко захворіла поліартритом. Останніх кілька років прожила у Львівському монастирі. Хоча була прикута до ліжка, але виглядала радісною й усміхненою серед численних молодих сестер і новичок. Вони охоче возили її на візочку до каплиці на Службу Божу. Померла на 82-ому році життя та 34-ому році монашого служіння. Похована в с. Рясне біля Львова. *Нехай Господь оселить її душу, де праведні спочивають!*

СЕСТРА ДАМАСКИНА ОЛЕНА РУБАХА, СНДМ

Народилася в с. Дрогомишиль Яворівського р-ну у 1917 році. До Згромадження Сестер Служебниць вступила у 1938 році. Після новіціяту працювала в обслузі митрополита Андрея Шептицького. В часи підпілля працювала в будинку престарілих, опікувалась одинокими і вбогими. Також допомагала підпільним священикам у душпастирській праці. Останні роки свого життя прожила у Львові разом з с. Йосафатою Свинчак, СНДМ. Відійшла до вічності 23 жовтня 1998 року на 81 році життя і 50 році богопосвяченого життя. Похована в с. Малехів Львівської обл.

Вічна їй пам'ять!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 29.10.98 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5.0.
Зам. 46

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 292310, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на листопад 2
Намір Апостольства молитви на грудень 4
бр. Методій Бриндзей, ЧСВВ
Співпраця з Богом – дорога до спасіння 5
"Слово життя" 7
Іван Павло II – визначний Папа 20 століття 8
Святкування в Україні 20-ліття понтифікату Папи 9
25-ліття священства о. Антонія 10
Кость Чавага
На прощі у Літмановій 11
Молодь України на прощі 13
Ольга Крак
Монаше служіння сестер Францішканок на Закарпатті 14
Посвячення храму в с. Бендюга на Сокальщині 15
Молитовний похід молоді 15
Празник св. Партенія в Жовкві 16
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Щасливе подружжя 17
Святий священномученик Йосафат 19
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Зміни у св. Літургії – природне явище 21
Орест Дзюбан
о. Роман Лукань, ЧСВВ – відомий історик Василіянського Чину 23
о. Мар'ян Чернега, ЧСВВ
Мій тернистий шлях 25
Серцем торкаючись вічності 28
Святий Христофор 29
Відійшли по вічну нагороду 31

На обкладинці: **св. архистратиг Михаїл і св. Стефан**
Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія).
Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд

С	В	Я	Т	И	Й
1					О
2					С
3					А
4					Ф
5					А
6					Т

1. Місто у Литві, де був висвячений на єпископа Святий Йосафат.
2. Священичий посуд.
3. Одна з рис, характерна св. Йосафатові.
4. Біблійний герой.
5. Будівля, де відправляються Служби Божі, молебні та ін.
6. Монах Студійського Уставу

Підготувала
Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на чайнворд, опублікований у №10 за 1998 р.
1. Фражеллі. 2. Ісус. 3. Серце. 4. Енрикес. 5. Схід. 6. Дзвіночок. 7. Кузина. 8. Ангел. 9. Любов. 10. Вервичка.

Синод єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року у Крехові затвердив офіційні тексти молитов "Отче наш" і Богородице Діво". Закликаємо наших дорогих читачів навчитися відмовляти ці молитви згідно з приписаним текстом і допомогти іншим також це зробити. Це необхідно для того, щоб усюди і завжди українці однаково молилися, хоча у молитовниках можливі розбіжності. В усій нашій Церкві в Україні і за кордоном текст цих двох молитов є таким:

"Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого".

"Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших".